

59 עוד שאל רב דימי בר יוסף את רב נחמן: האומר לשלוחו צא ותרום
60 פירות שלי, והלך הבעלים ומצא תרום – שתרמו מהפירות, ואינו
61 יודע מי תרום, אם השליח או אדם אחר, מאי דינם של פירות אלו.
62 אומר ליה רב נחמן, אין חזקתו תרום, והפירות אסורים באכילה עד
63 שיפריש עליהם תרומה שנית.
64 הקשה רב דימי על תשובת רב נחמן: מה נפשך – מה דעתך בדבר זה
65 שאתה מכשיר את השחיטה ופוסל את התרומה, אי – אם סבור הנך
66 שיש לומר חזקה היא על שליח שעושה שליחותו מאחר שנתרצה
67 בשליחותו, ולכן הבהמה מותרת לפי שיועד הוא שהשליח הבקי הוא
68 זה ששחטה. אם כן אפילו השולח לעשות תרומה, נמי היה לך
69 להתיר את הפירות ולהחזיק ודאי שנתרמו על ידי שליח זה ולא על
70 ידי אחר, ואי – ואם סבור הנך שאין חזקה שליח עושה שליחותו,
71 ולכך צריך שיתרום שנית שמא אדם אחר תרום, אם כן אפילו לגבי
72 שחיטה נמי לא נתיר את השחיטה, שיש לחשוש שמא שחט אדם
73 אחר שאינו בקי בהלכות שחיטה.
74 אומר ליה רב נחמן, לבי תיכול עלה כורא דמלחא – כשתמודד לי
75 כור של מלח בשכר שאומר לך טעם חילוקי דינים אלו, או אישכך.
76 וטעמו של דבר כך הוא, לעולם אין חזקה שליח עושה שליחותו,
77 ושחיטה שהתרנו, אינו משום שודאי לנו שהשליח הוא זה ששחט,
78 אלא משום דאי נמי – שאף אם נחשוש דילמא איניש אחרניא
79 שאינו שלוחו שמע לציווי של הבעלים ואול – והלך מעצמו ושחט,
80 מכל מקום יש להכשיר שכן רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן.
81 אך לגבי תרומה, יש לחשוש דילמא איניש אחרניא שאינו שלוחו
82 שמע לציווי של בעל הפירות, ואול – והלך מעצמו ותרום, ותהו ליה
83 תרום שלא מדעת בעל הפירות, והתרום שלא מדעת אין תרומתו
84 תרומה.
85 מבררת הגמרא: לימא כלל זה שרוב מצויין אצל שחיטה מומחין
86 הן, תנאי היא – מחלוקת תנאים היא, דתניא בברייתא, הרי שאכרו
87 לו גדייו ותרנגוליו, והלך ומצאן שחוטים, רבי יהודה אוסר אותם
88 באכילה. רבי חנינא בנו של רבי יוסף הגלילי מתייר. אומר רבי,
89 נראין דברי (של) רבי יהודה (האוסר) להלכה באופן שמצאן
90 באשפה, שדרך הנבלות להשליך שם, וניכר בכך שלא נשחטו
91 כהלכה. ונראין דברי רבי חנינא בנו של רבי יוסף הגלילי (המתיר)
92 להלכה באופן שמצאן בפניה. ומדברי רבי שאמר שנראין דברי רבי
93 יהודה באשפה ודברי רבי חנינא בבית, משמע שרבי יהודה ורבי
94 חנינא חולקים בשני האופנים, הן כשמצאן בבית והן כשמצאן
95 באשפה, מאי לאו, בהא קמילגני דמר – רבי חנינא סבר, אמרינן
96 לכלל זה שרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן, ולכך בכל אופן
97 שמצאם מותרים. ומר – רבי יהודה סבר, לא אמרינן רוב מצויין
98 אצל שחיטה מומחין הן, ולכך אסורים, שיש לחשוש שמא שחטם
99 אדם שאינו בקי.
100 אומר רב נחמן בר יצחק, לא, דכילי עלמא סוברים שרוב
101 מצויין אצל שחיטה מומחין הן, ובאופן שמצאם בפניה,
102 דכילי עלמא לא פליגי ומודים דשרי באכילה, שהולכים אחר
103 רוב השוחטים שבקיאם הם. וכשמצאם באשפה שבשוק,
104 שהדרך להשליך שם הנבלות, דכילי עלמא לא פליגי דאסור
105 באכילה, שניכר הדבר שלכך השליכים שם לפי שנתנבלו, כי
106 פליגי – והאופן שנחלקו הוא כשמצאן באשפה שבפניה, מר
107 – רבי יהודה סבר, אדם עשוי להטיל נבלתו באשפה
108 שבפניה, וכיון שנמצאו שם יש לומר שהתנבלו בשחיטתם, ומר
109 – רבי חנינא סבר, אין אדם עשוי להטיל נבלתו באשפה
110 שבפניה, לפי שהנבילה מסרחת, ואין אדם מניח ריח רע בתוך
111 ביתו, ולכך אין להוכיח ממה שמצאום שם שהתנבלו בשחיטתם,
112 והולכים אנו אחר רוב השוחטים שמומחים הם ושחיטתם
113 כשירה.
114 הגמרא דנה בביאור דברי רבי לפי ביאורו של רב נחמן במחלוקת רבי
115 יהודה ורבי חנינא: אומר מר, אומר רבי נראין דברי יהודה באופן
116 שמצאן באשפה. מבררת הגמרא: מאי אשפה – לאיזו אשפה כוונת

1 פסח ושאר קדשים שנאמר בפירוש מצוה באכילתם, מאי איכא
2 למימר, הלא ודאי אף לרבי מאיר יש לאכול קרבנות אלו, אלא
3 בהכרח צריך לומר שאף רבי מאיר שחושש למיעוט אין זה אלא
4 היכא דאפשר לברר, אפשר, וכגון לגבי יבום קטן וקטנה, שאפשר
5 להמתין עד שיגדלו ויתברר שאינם סריס ואיילונית, אך היכא דלא
6 אפשר לא אפשר, וכגון לגבי החשש שמא היה נקב בושט במקום
7 השחיטה, אף רבי מאיר מודה שאין לחשוש למיעוט, והולכים אחרי
8 הרוב, אם כן היכא נמי לגבי כל הראיות שהובאו שהולכים אחרי
9 הרוב, יש לדחות ולומר היכא דאפשר אפשר, היכא דלא אפשר
10 לא אפשר, שבמקום שאין אפשרות לברר את הדבר, אלא הולכים
11 בהם אחר הרוב, אך אין להוכיח שהולכים אחר הרוב אף במקום שיש
12 אפשרות לברר את הדבר.
13 הגמרא מביאה הלכה בדיני שחיטה: אומר רב נחמן אומר רב, ראה
14 אחד ששחט והלך לו, ואינו יודע טיבו של אותו אדם, אם ראהו
15 לשחיטתו מתחלה ועד סוף, מותר לאכול משחיטתו, ואם לאו
16 אסור לאכול משחיטתו, וכפי שיתבאר.
17 מבררת הגמרא: היכי דמי, אי הדרע דגמיר – אם הרואה מכיר
18 באותו אדם ששחט שבקי הוא בהלכות שחיטה, למה לי ראה –
19 מדוע צריך שיראה את כל מעשה השחיטה, הלא ניתן לסמוך עליו
20 ששחט כהלכה, ואי הדרע דלא גמיר – שאינו בקי בהלכות שחיטה,
21 קשה, הלא פשיטא שכן הדין, שאם ראה את כל השחיטה שנעשתה
22 כהוגן שמותר לאכול משחיטתו, ואם לא ראה, השחיטה פסולה,
23 שכיון שאינו בקי יש לחשוש שמא שהה או דרס. ואלא בהכרח צריך
24 להעמיד את דינו של רב נחמן באופן דהרואה לא ידע אי גמיר אי
25 לא גמיר, ובא רב נחמן להשמיע שאין לומר שסתם אדם ששחט בקי
26 הוא, אלא יש לחשוש שמא אינו בקי, ולכך צריך שיראה את כל
27 השחיטה, אך עדיין יקשה, לימא רוב מצויין אצל שחיטה מומחין
28 הן – בקיאים הם בהלכות שחיטה, לפי שאדם שאינו מומחה אינו
29 הולך לשחוט, ואף אם לא ראה את שחיטתו יש לומר ששחיטתו
30 כשירה.
31 וראיה לכך שהולכים אחר רוב זה, שהרי מי לא תניא בברייתא, הרי
32 שמצא תרנגולת שחוטת בשוק, ואינו יודע מי שחטה, או שאמר
33 לשלוחו צא שחוט תרנגולת שלי, והלך הבעלים ומצא שחוט –
34 שנשחטה התרנגולת, ואינו יודע אם השליח שחטה או אדם אחר,
35 חזקתו שחוט – התרנגולת מותרת באכילה, שחזקה היא שנשחטה
36 כהלכה, אלא אמרינן רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן, ולכך
37 מחזיקים אנו שנשחטה כהלכתה, והכא נמי באופן שראה אדם
38 ששחט ואינו יודע אם בקי הוא, לימא – נאמר שרוב מצויין אצל
39 שחיטה מומחין הן, ונכשיר את שחיטתו אף אם לא ראה את כל
40 השחיטה.
41 מבררת הגמרא: לעולם רב נחמן מדבר באופן דהרואה ידע דלא
42 גמיר, ולכך לא הכשיר את שחיטתו אלא אם ראה שנעשית כהלכה,
43 וכגון דשחט קמן חד סימן שפיר – שראה ששחט אחד מסימני
44 השחיטה של הבהמה, דהיינו הקנה או הושט, כהלכה, וכאשר שחט
45 את הסימן השני לא ראה את השחיטה, ובוזה הוצרך רב נחמן לחדש
46 שמכל מקום אין שחיטתו כשירה, לפי דמהו דתימא, מדתאי שפיר
47 הך נמי שפיר – מאחר שבסימן הראשון אינו ששחט כהלכה, יש
48 לומר שאף שחיטת הסימן השני נעשית כהלכה, קא משמע לן רב
49 נחמן שאין לומר כך, לפי שיש לומר האי – הסימן הראשון שנשחט
50 כהלכה, אחרמוני איתרמי ליה – אירע לו כך ששחטה כהוגן, אך
51 אינו מוכיח שאדם זה בקי בדינים, ויש לחשוש דאידך – שבסימן
52 השני שפא שהה שפא דרס.
53 הגמרא מביאה כמה ספיקות השייכות לכלל שרוב מצויין אצל
54 שחיטה מומחין הן: בעא מיניה רב דימי בר יוסף מרב נחמן, האומר
55 לשלוחו צא ושחוט בהמה או עוף שלי, והלך הבעלים ומצא
56 לבהמה או לעוף שהוא שחוט, ואינו יודע אם השליח שחטו או אדם
57 אחר, מהו הדין. אומר לו רב נחמן, חזקתו ששחוט הוא כהלכה
58 ומותר באכילה.

עד שישלים השחיטה, ואיך מכשיר רבי נתן שחיטה הנעשית על ידי זריקה, שאינה אלא בהולכה ולא בהבאה.
מתרצת הגמרא: אכן מדובר שְהִלְכָה וּבָאָה בְדַרְבָּה – שהלכה הסכין מכח זריקתו עד הכותל, ובדרך הילוכה חתכה את סימני הבהמה, ולאחר שהכנה בכותל חורה הסכין לאחוריה והוסיפה לחתוך בסימני הבהמה, ונמצא שנגמרה השחיטה על ידי הולכה והבאה כדינה.
הגמרא מביאה ספק בענין מחשבתו של קטן, כהמשך למה שהוזכר לעיל שלקטן אין כוונת שחיטה: אָמַר רַבִּי חִיָּא בַר אֲבָא, כְּעֵי – הסתפק רבי יוחנן, קָמַן יֵשׁ לוֹ מַחְשְׁבָה או אִין לוֹ מַחְשְׁבָה – בכל מקום שצריכים בו כוונה, כגון בשחיטת קדשים שצריך השוחט שיכוין בשחיטתו לשם הקרבן שלשמו מביא בעל הבהמה קרבן זה, עולה או שלמים, ושחט הקטן קרבן זה לשמו, האם מועילה מחשבתו להיחשב ככוונה, או שאין מחשבת הקטן חשובה ככוונה לשם הקרבן.
אָמַר לִיָּה רַבִּי אֲמִי לַרְבִּי חִיָּא בַר אֲבָא, וְתִיבְעֵי לִיָּה מַעֲשֶׂה – מדוע לא נסתפק רבי יוחנן אף באופן שעושה הקטן מעשה המוכיח על מחשבתו, אם יש להחשיב את המחשבה באופן זה ככוונה או לא, וכגון בשחיטת קדשים אם עמדה בדרום והוליכה הקטן לצפון, ואמר שעושה כן כיון שעולה שחיטתה בצפון ולא בדרום, והרי מעשה זה מוכיח על מחשבתו שמוכיח לשחוט בהמה זו לעולה, ולכך מוליכה לצפון ששם מקום שחיטתה, ואלא מֵאִי שְׂנָא מַעֲשֶׂה דְלֵא קָא מַכְּעִיא לִיָּה לַרְבִּי יוֹחָנָן, בהכרח משום שידע רבי יוחנן מה דִתְנִן במשנה במפורש, שלקטנים 'יֵשׁ לָהֶן מַעֲשֶׂה', שמעשה הקטן מוכיח על מחשבתו ומועיל, ואם כן מַחְשְׁבָה בלבד נִמְי לֵא תִיבְעֵי לִיָּה לַרְבִּי יוֹחָנָן, דִתְנִן באותה משנה גם ש'אִין לָהֶן מַחְשְׁבָה'.
רבי אמי מביא את המשנה שמבואר בה כן: דִתְנִן במסכת כלים (פ"ו מ"ח), הַאֲלוֹן וְהַרְמוֹן וְהַאֲגוֹז, שהם פירות שקליפתם קשה, שְחֻקְקוּם תִינּוּקוֹת – שנקבו הקטנים בהם נקב קטן בצדיהם, והוציאו דרך הנקב את הפרי שבתוכם, ועשו כן כדי לְמוֹד – למרוד בָּהֶן עֶפְרָה, כדרך שהתינוקות עושים לשחק, או שְחֻקְקִינּוּם לאחר שחקקום, לְכַף מַאֲזִינִים, הרי הם נחשבים בכך ל'כלים', ומכאן ואילך אם תגע בהם טומאה הרי הם טְמֵאִין, מִפְּנֵי שֵׁישׁ לָהֶן – לקטנים מַעֲשֶׂה, כלומר כיון שלצורך עשיית הכלי עשו הקטנים מעשה המוכיח על כוונתם, שרוקנו את הקליפה ועשו בה בית קיבול, הרי מעשה זה מוכיח על מחשבתם, הדיינו על מה שאומרים שכונתם במעשה זה לצורך עשיית כלי, ומועילה מחשבה זו הניכרת מתוך מעשיהם להחשיבם ככלי ולקבל טומאה,

מתרצת הגמרא: אכן אין כוונת רבי להכריע במחלוקת רבי יהודה ורבי חנינא, שאם כן יש להקשות סתירה בדבריו, אלא כוונתו לבאר את האופן שבו נחלקו רבי יהודה ורבי חנינא, וכדברי רב נחמן בר יצחק, והכי קָאָמַר רבי, נִרְאִין דְבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה האוסר, לְרַבִּי חֲנִינָא בְּנֵו שֶׁל רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי, כשמצאן בַּאֲשֶׁפָה שְׂבִישׁוּק, שבאופן זה אף רבי חנינא מודה שאסורים, ומה שאמר רבי יודברי רבי חנינא שמצאן בבית, כוונתו לומר שאף רבי חנינא בְּנֵו שֶׁל רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי לֹא נִחְלַק עֲלָיו להתיר אֶלָּא בַּאֲשֶׁפָה שְׂבִישׁוּק, אֲבָל בַּאֲשֶׁפָה שְׂבִישׁוּק מוֹרִי לִיָּה לַרְבִּי יְהוּדָה שֶׁאֵסְרִים. וְנִרְאִין כּוֹ.
שנינו במשנה: הוִין מַחְרַשׁ שׁוּטָה וְקָמַן שְׂמָא יִקְלְקְלוּ אֶת שְחִיטָתָן. מדייקת הגמרא: שְׂמָא קְלָקְלוּ לֹא קָתַנִי – לא אמרה המשנה שהטעם ששחיטת חרש שוטה וקטן פסולה הוא משום שחוששים שמא קלקלו את השחיטה, דהיינו שלא שחטו כהוגן, אֶלָּא שְׂמָא יִקְלְקְלוּ, בלשון עתיד, ואף שאין המשנה מדברת כאן בענין הנתניה לחרש שוטה וקטן לכתחילה לשחוט, שהרי נאמר במשנה 'ושחיטתן כשירה חוץ מחרש שוטה וקטן', ומשמע שמדובר לענין פסול השחיטה בדיעבד. אָמַר רַבָּא, וְזֹאת אוֹמְרֵת – נאמר במשנה לשון זה, כדי ללמד שחרש שוטה וקטן מועדים הם לקלקל את השחיטה, ולכן אִין מוֹכְרִין לָהֶן לשחוט, אפילו חולין, לְכַתְחִלָּה, ואף באופן שאחרים עומדים על גבם ורואים את שחיטתם, שבאופן זה שחיטתם כשירה בדיעבד.
שנינו במשנה: וְכוּלָן שְׂחֻקְטוּ וְאַחֲרֵים רִואִים אוֹתָם שְחִיטָתָן בְּשֵׁרָה. מבררת הגמרא: מֵאֵן תִּנָּא דְלֵא כְּעֵינָן בְּיוֹנָה לְשִׁחְטָה – מי הוא התנא של המשנה הסובר שלא צריך כוונה לשם שחיטה. שמדברי המשנה מבואר שאף חרש שוטה וקטן שחיטתם כשירה בדיעבד אם אחרים ראו ששחטו כהוגן, ואף שאין להם דעת ואינם מתכוונים בשחיטתם לשם 'שחיטה' אלא לחיתוך בעלמא, אין התנא חרש לכך.
מבאר הגמרא: אָמַר רַבָּא, משנתינו רַבִּי נִתָן הִיא, דִתְנִי אוֹשְׁעִיא שְחִיָּה וְעִירָא דְמֵן חֲבֵרָא – הצעיר בבני הישיבה, אדם שירק סָבִין בלא כוונה לשחוט אלא כדי לְנוֹעֲצָה בְּפוֹתֵל, וְהִלְכָה הסכין מכח זריקתו וְשִׁחְטָה בְדַרְבָּה – כראוי, רַבִּי נִתָן מְכַשֵּׁיר שחיטה זו, וְחֻכְמִים שׁוֹסְלִין. ומבואר שלדעת רבי נתן שחיטה שנעשית בלא כוונה כשירה. הוּא תְנִי לָהּ וְהוּא אָמַר לָהּ – אושעיא ועירא עצמו שהביא ברייתא זו ושנאה בבית המדרש, הוא אף אמר והוסיף עליה מדעתו, שְחִלְכָה בְּרַבִּי נִתָן.
מקשה הגמרא על עיקר דינו של רבי נתן: וְהָאֵן כְּעֵינָן מוֹלִיָּד וּמְבִיא – והרי אחד מדיני השחיטה הוא שהשוחט צריך להוליך הסכין על צואר הבהמה ממנו והלאה, ושוב להביא את הסכין אליו, וכך יעשה

המשך ביאור למסכת חולין ליום חמישי עמ' א

רַבָּה בַר רַב שִׁילָא אָמַר, אֲתִיא מַפְרָה אֲדוּמָה, דְאָמַר רַחֲמָנָא בְדִינִי פְרָה אֲדוּמָה (במדבר יט ג, ד) 'וְשִׁחְטָה' וְיִשְׂרָף, ודורשים מסמיכות הפסוקים, מֵה שְחִיטָתָהּ בְּשֵׁהיא שְלָמָה, שהרי כששוחט את הבהמה עדיין היא שלימה, אַף שְרִיפְתָהּ בְּשֵׁהיא שְלָמָה ולא חתוכה. ויש לשאול, מאחר שאין לחותכה ואי אפשר לבדוק אם היא טריפה, וְלִיחֹזֵשׁ דִילְמָא טְרִפָה הִיא, אֶלָּא לָאוּ בהכרח צריך לומר שהטעם מִשׁוּם דְאָמְרִינָן זֵיל בְּתַר רֹבָא. וְכִי תִימָא – ואם תאמר מֵאִי נִפְקָא מִינָהּ אם הבהמה טריפה, והרי אינה 'קרבן'. אין לומר כך, שהרי תַּסְאֵת קְרִיָּה רַחֲמָנָא – התורה קוראת לפרה אדומה 'חטאת', וכמו שנאמר (שם יט ט) 'לְמִי נִדָה חֲטָאת הוּא', לומר שדינה כקרבן חטאת.
רַב אֲהָא בַר יַעֲקֹב אָמַר, אֲתִיא מַשְׁעִיר הַמְשַׁתֵּל, דְרַחֲמָנָא אָמַר לגבי שעירי יום הכפורים (ויקרא טו ט), 'וְלָקַח אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים', ודרשו מכאן שִׁיחֵי שְׁנֵיהֶם שְׁוִים לְכַל דְבִרְיהֶם, שיהיו במראה אחד ובאותו גובה ושיהיו שווים באותם דמים. ויש לשאול, וְלִיחֹזֵשׁ

ערופה (דברים כא א) 'הָעֲרוּפָה', ודורשים בְּשֵׁהיא שְלָמָה תִיָּהוּ – שתישאר לעולם כמו שערופה, ואף לאחר שנערפה אין לחותכה, ואם כן יש לשאול, וְלִיחֹזֵשׁ דִילְמָא טְרִפָה הִיא, מאחר שאי אפשר לבדוקה, אֶלָּא לָאוּ בהכרח צריך לומר שאין חוששים כן מִשׁוּם דְאָמְרִינָן זֵיל בְּתַר רֹבָא.
וְכִי תִימָא מֵאִי נִפְקָא מִינָהּ – ואם תאמר לדחות ראייה זו, שאכן אין הולכים אחרי רוב ויש לחשוש שמא היא טריפה, אלא שמכל מקום מה בכך שהיא טריפה, הרי אין העגלה 'קרבן' שתהיה פסולה כשהיא טריפה, אין לומר כן, דִהָא אָמְרִי דְבִי רַבִּי יִנְאִי – שהרי אמרו התלמידים הלומדים בבית רבי ינאי, שעגלה ערופה 'בְּפִרְהָ' בְּתִיבָה – נאמר בה לשון כפרה, וכמו שנאמר (דברים כא ט) 'כִּפֹּר לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל', ומשמע שדינה כְּפָרָשִׁים, וכשם שבהמת קדשים פסולה כשהיא טריפה, כן העגלה פסולה. ובהכרח שטעם הכשר העגלה הוא משום שהולכים אחר רוב הבהמות שאינן טריפות.

המשך ביאור למסכת חולין ליום רביעי עמ' ב

שלא יצא אלא רק עד פתח הבית ושם יסגור את הדלת. ממשיכה הברייתא: אי נדרוש רק משמעות 'פֶתַח הַבַּיִת', יָכוֹל אֲנִי לומר שיעמוד תחת המשקוף הנמצא מעל הפתח ויִסְגֹר שם, תִּלְמִיד לומר 'מִן הַבַּיִת', ומכאן שלא יסגיר עַד שִׁיצֵא מִן הַבַּיִת כּוּלּוֹ, בלא שישאר תחת גג הבית כלל, הָא בִּיצֵד יתקיימו שני הכתובים, שהרי צריך לעמוד בפתח אך אסור לו לעמוד תחת המשקוף שמעל הפתח. עוֹמֵד בְּצֵד הַמִּשְׁקוּף וּמִסְגֵּיר. וּמִיָּזִין שֵׁאֵם עֵבֶר וְהִלְךְ לְתוֹךְ בֵּיתוֹ וְהִסְגִּיר, או שְׁעָמַד בְּתוֹךְ הַבַּיִת - תחת המשקוף וְהִסְגִּיר, שֶׁהִסְגִּירוּ

מוֹסְגֵּר בדיעבד, תִּלְמִיד לומר 'וְהִסְגִּיר אֶת הַבַּיִת' שמשמעותו לרבות שהסגר חל מִכָּל מְקוֹם. והרי באופן שהלך הכהן לביתו והסגיר בודאי לא ראה אם נחסר בינתיים הנגע או לא, ואף על פי כן בדיעבד הסגרו מוסגר, בהכרח שמעמידים את הנגע על חזקתו ותולים שלא נשתנה. ושלא כדברי רב אחא בר יעקב. מתרצת הגמרא את שיטת רב אחא בר יעקב: וְרַב אֶהָא בְרַי יַעֲקֹב יעמיד את הברייתא,

המשך ביאור למסכת חולין ליום שישי עמ' א

רבי, אֵילִימָא אֲשֶׁפָּה שְׁבִשׁוּק, הָא אֲמַרְתָּ דְכוּלִי עֲלִמָא לֹא פְלִיגִי דְאִסוּר, ואילו מדברי רבי נראה שנחלקו בכך והכריע כדברי רבי יהודה באופן זה. אֵלָא לֹא פְּשִׁיטָא שכוונת רבי לאופן שמצאום בְּאֲשֶׁפָּה שְׁבִבַיִת, שבה נחלקו התנאים כמו שנתבאר, והכריע רבי כדברי רבי יהודה האוסר זוה. אך לביאור זה יקשה, אֵימָא - אמור את הַסִּיפָא של דברי רבי, שאמר וְנִרְאִין דְבְרֵי רַבִּי הִנֵּינָא בְּנֹו שֶׁל רַבִּי יוֹסִי הַגִּלְגִּילִי באופן שְׁמַצָּאן בְּבֵית, ויש לדון, מֵאֵי בֵית - לאיזה מקום בבית כוונת רבי, אֵילִימָא בֵית מְמַש, במקומות שמניחים שם

את המאכלים הכשרים, הָאֲמַרְתָּ דְכוּלִי עֲלִמָא לֹא פְלִיגִי דְשֵׁרִי, ואילו מדברי רבי נראה שחלוקים הם בכך ומכריע הוא כדברי רבי חנינא המתיר. אֵלָא פְּשִׁיטָא שכוונת רבי לאופן שמצאום בְּאֲשֶׁפָּה שְׁבִבַיִת, שבה נחלקו התנאים כמו שנתבאר, והכריע רבי שנראה כדברי רבי חנינא המתיר. ואם כן קִשְׁיָא דְרַבִּי אֲדָרְבִּי - יש להקשות סתירה בדברי רבי, שברישא אמר שבאשפה שבבית נראים דברי רבי יהודה האוסר, ואילו בסיפא אמר על אותו אופן שנראים דברי רבי חנינא המתיר.

המשך ביאור למסכת חולין ליום שבת קודש עמ' א

כוכבים ותיאסר בהנאה. ובהכרח המשנה נשנית שלא כדעתו. רַבִּי אֲמִי אָמַר, לא דבר זה דייקו האמוראים מהמשנה, שאינה כדעת רבי אליעזר, שדבר זה מובן מהמשנה בפשיטות, ממה שאמרה ששחיטתו נבילה ולא אמרה שאסורה בהנאה, ומה שהוצרכו לדייק מהמשנה, הֵבִי קִתְּנֵי - כך יש לדייק ממנה, ממה ששינוי במשנה שְׁחִיטַת עוֹבֵד בּוֹכְבִים נְבִלָה, משמע הָא דְמִין - אבל שחיטת מין, דהיינו אדם האדוק בעבודת כוכבים, וכגון כומר לעבודה זרה, אף אם ישראל הוא, סתם שחיטתו היא לְעִבּוּד בּוֹכְבִים ואסורה אף בהנאה. מאחר שיש לדייק כך מהמשנה, תִּנְיָנָא לְהָא דְתַנּוּ רַבְּנָן -

יש להביא ממשנתנו סיוע למה ששינוי בברייתא, שְׁחִיטַת מִין - ישראל האדוק בעבודת כוכבים, היא לְעִבּוּד בּוֹכְבִים ואסורה בהנאה, ופִּיתוּוֹ של המין אסורה באכילה כדִּין פֶּת פּוֹתִי, ויִנּוּ אסור בהנאה כדִּין יִין גִּבְרָה - יין שנתנסך לעבודה זרה, וכן סְפָרִיין - תורה נביאים וכתובים שכתבם המין, ישרפו כדִּין סְפָרִי קוֹסְמִין - כספרי כישוף של נביאי הבעל, לפי שכותבם לשם עבודת כוכבים, וכן פִּירוֹתֵינוּ מוחזקים כמְבַלְּיין - שודאי אינם מעושרים, ואינם כסתם פירות עם הארץ שאינם אלא 'דמאי', כלומר, ספק מעושרים. ויִשׁ אֲמָרִים, שאף

אגרות קודש

ב"ה, ה' תמוז, תשי"ח

ברוקלין.

שלום וברכה!

במענה למכתבו מז"ך סיון במ"ש אודות ביהכ"נ החדש בקשר עם הקייטנא.

כנראה שלא נודע להם מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר למנהלי ביהכ"נ במאנטרעאל, על אשר סרבו לעשות שם מסיבות שבת, והלבישו הענין בקדושת ביהכ"נ וכויו

ויהי רצון שכיון שממשמשים ובאים ימי י"ב וי"ג תמוז שהי' נצחון למעלה מדרך הטבע, הנה סו"ס ינוצחו ויתבטלו כל העניינים המפריעים להנהלת כפר חב"ד מתאים לכוונת מייסדו ומנהלו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר ויעשה זה בחסד וברחמים ומתוך הרחבה אמיתית ובאופן דמוסיף והולך מוסיף ואור עד אשר לילה כיום יאיר.

בברכה לבשו"ט בכהני"ל.